

"MADENLERİN GERÇEK SAHİBİ HALKIMIZDIR" DİYENLER 8 EKİMDE ANKARA'DA TMMOB MİTİNGİ'NDE BULUŞALIM

TMMOB Maden Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu
Ankara, 5 Ekim 2005

Türkiye madencilik sektörünün 1980'li yıllara kadar sürdürdüğü kamu ağırlıklı yapısı, bu tarihten sonra, gerek kamu madencilik kuruluşlarına gerekli olan yatırımların yapılmaması, gerekse kapatma ya da özelleştirmeler yoluyla özel sektör ağırlıklı bir yapıya dönüşmüştür. Kamu işletmelerinin verimsizliğe neden olduğu, bununla beraber, piyasa mekanizması içerisinde kaynakların etkin kullanımının sağlanacağı iddia edilmiş, özelleştirmeler ile rekabetin sağlanacağı, maliyetler ve fiyatların düşeceği, ekonomik verimliliğin arttığı bir yapı öngörülmüştür. Madencilik sektörü için gerekli olan yerli ya da yabancı sermayenin bu yolla temin edilebileceği, özel sektör dinamizmi ile ülkemiz madencilik sektörünün hızla gelişeceği iddia edilmiştir. Bu varsayımlar ile, madencilik sektöründe kamu girişimciliğinden vazgeçilmiş, kamunun elindeki işletmeler özel sektöre devredilmiştir. Bu gelişmeler sonucunda; bugün, kömür ve borlar dışında kalan madencilik alanında kamunun kayda değer bir üretimi bulunmamaktadır.

Sektörün liberalizasyonuna yönelik yukarıda değinilen tüm bu faaliyetlerin sonucunda, gerek maden aramaları gerekse üretimler büyük ölçüde sekteye

uğratılmış, kamu madencilik kuruluşları ana işlevlerinden uzaklaştırılarak birer enkaz yığını haline getirilirken yerlerine hiçbir şey konulmamıştır.

Ülkemizde madenlerin aranmasından vazgeçilmiştir. Kamu madencilik kuruluşları giderek küçültülmüş, yatırım yapılmamak suretiyle eskimeye ve verimsizliğe terkedilmiştir. Madencilik sektörüne finans sağlayan Etibank Bankacılık yok edilmiştir. Madencilik fonu kapatılmış, yerine uygun bir yapı oluşturulamamıştır.

Uygulamalardaki sonuçlar, önerileri ileri sürenlerin başlangıç varsayımlarını doğrulamamaktadır. Madencilik sektöründe kamu işletmeciliğinin olumsuzluklara neden olduğu, madencilik faaliyetlerinin serbest rekabet koşullarında faaliyet gösteren özel sermayeli şirketler tarafından yerine getirilmesi durumunda ekonomik ve toplumsal yararın elde edilebileceği düşüncesi, ülkemiz madencilik sektöründe 25 yıldır devam etmekte olan uygulama sonuçlarıyla uyuşmamaktadır.

Sabit sermaye yatırımları içerisinde madencilik yatırımlarının payı ve ülkemiz madenciliğinin üretim düzeyi giderek düşmektedir. Kamu yatırımlarından vazgeçilmiştir. Ancak, artacağı varsayılan özel sektör yatırımlarında ise ciddi sayılabilecek bir artış görülmemektedir. Kamu kesimindeki düşüşün özel kesimce doldurulamaması, uygulanan politikaların yanlışlığını açık olarak göstermektedir. Madencilik sektöründeki istihdam 20 yılda 100.000 kişi azalarak yarıya inmiştir.

Madencilik sektöründe, kamu mülkiyetinin özel sektöre devrinin, ekonomide etkinlik ve verimliliği sağlamak için yeterli olmadığı görülmektedir. Gerçek sorunlar göz ardı edilirken, çözümün sadece mülkiyet devrinde aranması, bilim-sellikten son derece uzak bir yaklaşım olarak önümüzde durmaktadır.

Madenlerimiz, çok büyük oranda hammadde olarak dışarıya satılmakta olup, sanayiye dönük kullanımları sınırlı kalmaktadır. Özelleştirme, bu sorunu çözmeye yönelik bir girişim değildir. Gerçek sorun yine çözümsüz kalmaktadır.

Yapılması gereken, kamunun elindeki işletmeleri özelleştirmek ve maden-lerimizi hammadde olarak ülke dışına ihraç edilmesini sürdürmek değil, mevcut hammadde kaynaklarını sanayi sektör-lerinin kullanımına sunmak, böylece katma değeri artırmak olmalıdır.

Madencilik sektörünün, plansız ve kuralsız ortamlarda ülke kalkınmasına herhangi bir yarar sağlaması beklenilme-melidir. Madencilik sektöründe başarı için planlama ön koşuldur. Söz konusu planlamada ülke sanayi sektörleri ile entegrasyon ön planda tutulmalıdır. Madenlerimizin ekonomik ve sosyal gelişme bakımından önemi, fazla miktarlarda üretilip yurt dışına satılarak döviz elde edilmesinde değil, sanayiye düşük maliyette ve kaliteli girdi sağlamasındadır.

Ülkemiz madencilik sektöründe bilim sellikten uzak uygulamalardan derhal vazgeçilerek, insanı ve insan emeğini merkeze koyan, bir yandan madencilik faaliyetlerinde kamunun etkin gözetim ve denetimini sağlarken, diğer taraftan söz konusu faaliyetlerin çevre ve ekosistemlerin korunmasını da gözetken, temel olarak ekonomik kalkınmaya ve yoksulluğun azaltılarak gelir dağılımının düzeltilmesi hedeflerine yönlendirilen bir "ulusal madencilik politikası" oluşturulması, gerek toplumun yararı, gerekse madencilik sektörünün gelişimi bakımından son derece büyük önem taşımaktadır.

İnsanın refah ve mutluluğunu amaçlayan,

insan onuruna ve emeğine saygılı, önceliği kamu yararına veren, bilimsel ve teknik temellere dayalı ve çevreye duyarlı bir madencilik sektörünün yaratılabilmesi için,

Kamuda çalışan üyelerimizin ücret yetersizliğine dengesizliğinin giderilmesi için,

İşsiz, giderek yoksullaşan ücretli ve emekli meslektaşlarımızın sorunlarını ülke gündemine taşımak için meslek alanlarımıza yönelik yasa ve yönetmeliklerin hazırlan-masına müdahil olmak için,

Alanlarımıza yönelik yasal düzenlemelerde ülke ihtiyaçlarının temel alınması için,

Grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarımızın önündeki mevzuatın ortadan kaldırılması için,

Hayatın her alanında ve aşamasında teknik hizmetlerin ve teknik elemanların hak ettiği konumda olması için,

Bilimsel, özerk ve demokratik üniversite, eşit ve parasız eğitim için,

Siyasi kadrolaşmaya, kadın/erkek ayrımcılığına, savaşa karşı çıkmak için,

Bugüne kadar dile getirdiğimiz "Demokratik Türkiye, İnsanca Yaşam" taleplerimizi bir kez daha hep birlikte söylemek için

8 Ekim Cumartesi günü mühendis ve mimarlar olarak Ankara'da alanlardayız.

"Madenlerin gerçek sahipleri halkımızdır" diyen herkesi, 8 Ekim Cumartesi günü Ankara'da "TMMOB Mitingi"ne katılmaya çağırıyoruz.

Saygılarımızla.

